

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4595/2022
28.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славица Вукашинов, адвокат из ..., против туженог „West Pharmaceutical Services Voegrad“ д.о.о. Ковин, са седиштем у Ковину, чији је пуномоћник Милан Лазић, адвокат из ..., ради поништаја решење о отказу уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1670/18 од 18.01.2021. године, у седници већа одржаној 28.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1670/18 од 18.01.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П1 193/15 од 29.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се поништи решење туженог о престанку радног односа отказом уговора о раду бр. ../15 од 26.01.2015. године и решење туженог бр. ../15 од 13.01.2015. године, и обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.09.2017. године, као дана пресуђења, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1670/18 од 18.01.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и наведена првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке и делу става другог изреке којим је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу става другог преиначено решење о трошковима и одбијен захтев за исплату законске

затезене камате на досуђене трошкове поступка за период од пресуђења до извршности.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. и 441 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) - ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Указивање тужиоца на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. истог закона. Ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП. Побијана пресуда није донета применом наведене законске одредбе, па оспоравње оцене доказа којим се суштински оспоравају чињенице утврђене у првостепеном поступку није дозвољено у ревизијском поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на основу Уговор о раду од 13.2.2004.године са припадајућим анексима, на радном месту Решењем туженог бр. ../15 од 26.01.2015. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, из разлога што је дана 06.01.2015.године у преподневним часовима тужилац одузео два бронзана зупчаника за производну машину двоваљак број 2, на тај начин што је предметне бронзане зупчанике који су се због ремонта налазили на палети у отвореном магацину испод надстрешнице најпре убацио у канту за чишћење, коју канту је потом одгурао до свог приватног возила, а потом је џак са два бронзана зупчаника пребацио из канте у своје возило марке "Застава", регистарских ознака ..., чиме је учинио повреду радне обавезе из члана 55 став 2 тачка 4 Колективног уговора код послодавца (крађа, покушај крађе или извршење припремних радњи у циљу извршења крађе имовине послодавца као и имовине трећих лица у пословном простору послодавца као и помагање и прикривање других лица у наведеним радњама). Оваквим понашањем тужилац није поштовао радну дисциплину члан 179 став 3 тачка 5 Закона о раду и члан 179 став 3 тачка 8 истог закона, па је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца будући да је однос поверења туженог према тужиоцу тешко нарушен, те да тужени не може бити сигуран да тужилац неће поновити наведено понашање.

Пре доношења оспореног решења, тужени је запосленом доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 13.01.2015. године у коме су наведени основ за давање отказа, чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. На наводе из упозорења се тужилац благовремено изјаснио и у изјашњењу од 22.01.2015. године негирао да је извршио крађу која му се ставља на терет и навео да је дугогодишњи радник туженог и да за 30

и више година колико је радио никада није било никаквих примедби на његов рад, нити да је нешто украо.

Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужени је, на основу члана 165 Закона о раду, донео решење бр. ../15 од 13.10.2015. године којим се тужилац удаљује са рада због учињене повреде радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине услед које не може наставити рад код туженог пре истека рока из члана 180 став 1 Закона о раду почев од 13.01.2015.године, а најдуже 3 месеца са правом на накнаду зараде у износу од 1/3 дела основне зараде из уговора о раду јер запослени издржава породицу, а са истим образложењем које је наведено у упозорењу на постојање разлога за отказ уговора о раду, као и у потом донетом решењу о отказу уговора о раду.

У поступку је из исказа саслушаних сведока ББ, ВВ и ГГ, непосредних учесника предметног догађаја, утврђено да је ББ, супервизору безбедности код туженог, запослени ДД дана 06.01.2015. године пријавио да су нестала два бронзана зупчаника претходно скинута са машине двоваљак, које је запослени ЂЂ однео из погона и са палетом оставио под надстрешницу - отворени магацин, да је сведок ББ обавестио чувара портира ЕЕ да су описани зупчаници нестали и предузели су радње у циљу проналажења истих. Прегледом снимка камера видео надзора код туженог, ББ је уочио да тужилац излази из круга фабрике на паркинг и задржава се код свог аутомобила са кантом за отпатке коју је догурао и положио у хоризонталан положај на тло и у том положају је канта стајала неко време, те је позвао директора одржавања ВВ коме је показао снимак. Након тога су позвали тужиоца на разговор и објашњена му је спорна ситуација, те је затражена сагласност да се изврши преглед његовог аутомобила. Тужилац је дао своју сагласност за преглед возила и ББ је у присуству ВВ и ГГ, извршио преглед возила које им је тужилац откључао. Приликом прегледа возила, иза седишта возача пронађена је црна пластична кеса у којој су нађена два нестала бронзана зупчаника.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбе члана 165 тачка 3, као и члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду, закључио да је решење о привременом удаљењу туженог са рада правилно и законито и да је тужиоцу законито отказан уговор о раду, те да не постоје разлози за њихов поништај, а имајући у виду да су изведеним доказима утврђене чињенице на којима су заснована оспорена решења и да је тужилац на начин описан у оспореним решењима извршио повреду радне обавезу прописану општим актом послодавца и да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и закључио да првостепени суд доноси пресуду правилно применио материјално право, те је оценио да жалба тужиоца није основана и из којих разлога.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај оспорених решења туженог и акцесорни захтев за враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом

који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. истог закона, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 165. тачка 3. истог закона прописано је да запослени може да буде привремено удаљен са рада ако је природа повреде радне обавезе, односно непоштовања радне дисциплине или је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца пре истека рока из члана 180. став 1. овог закона.

Одредбом члана члана 55. став 2. тачка 4. Колективног уговора код послодавца од 17.11.2014. године, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због повреда радних обавеза којим се нарочито подразумевају крађа, покушај крађе или извршење припремних радњи у циљу извршења крађе имовине послодавца као и имовине трећих лица у пословном простору послодавца као и помагање и прикривање других лица у наведеним радњама.

Из чињеничног утврђења у поступку оцене законитости решења о отказу уговора о раду, следи да је тужилац учинио повреду која му је отказним решењем стављена на терет, због чега му је законито отказан уговор о раду са припадајућим анексима. По оцени Врховног суда правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца, стекла обележја повреде радне обавезе утврђене 55. став 2. тачка 4. Колективног уговора код послодавца (крађа, покушај крађе или извршење припремних радњи у циљу извршења крађе имовине послодавца као и имовине трећих лица у пословном простору послодавца као и помагање и прикривање других лица у наведеним радњама). Наиме, тужилац је критичног дана покушао да присвоји два бронзана зупчаника за производну машину код туженог, на тај начин што је предметне бронзане зупчанике који су налазили на палети у отвореном магацину испод надстрешнице, најпре убацио у канту за чишћење и канту је одгуро до свог приватног возила, а потом је њих са два бронзана зупчаника пребацио из канте у свој аутомобил, чиме је тужилац скривио повреду радне обавезе прописану општим актом послодавца и његово понашање је такво да не може да настави рад код послодавца, због чега је образован отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду. Код наведеног, у присуству кривице запосленог за повреду радне обавезе, а уз чињеницу да је тужени поступак отказа уговора о раду спровео у складу са законом, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили да је тужбени захтев неоснован, те да су решења о привременом удаљењу тужиоца са рада и решење о отказу уговора о раду законити.

За оцену законитости решења која су донета на основу више отказних разлога, као у конкретном случају, довољно да се докаже постојање једног од отказних разлога, што је у конкретном случају утврђено у односу на повреду радне обавезе прописану општим актом, због чега нису од утицаја наводи ревизије да је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом одредба члана 179. став 3. тачка 5. Закона о раду, на коју се тужени позива у оспореним решењима.

Супротно наводима ревизије, тужени је у свему правилно спровео поступак који је претходио доношењу решења о отказу уговора о раду. Пре отказа уговора о раду, тужени је тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду, на које се тужилац изјаснио, а у решењу о привременом удаљењу са рада, упозорењу и у решењу о отказу уговора о раду јасно су образложене све околности и разлози који су довели до доношења побијаних решења.

Имајући у виду да је тужиоцу законито престао радни однос, неоснован је његов захтев за враћање на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП. Осим тога, све ове наводе истицане и у жалби тужиоца, другостепени суд је ценио и о истима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Врховни суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбио захтеве тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер тужилац није постигао успех у овом поступку, а трошак за састав одговора на ревизију није био потребан за доношење одлуке ревизијског суда.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић